บทนำ

เสียงเชียร์ผสมเสียงหมัดกระทบนวมดังออกมาจากค่าย มวยเล็ก ๆ ในชุมชนแห่งหนึ่ง บนเวทีเชือกคาดชายหนุ่มวัยรุ่นผิวแทนเข้มทาน้ำมันมวยมันปลาบตามผิวออกหมัดชกไปบนนวมสวมมือของคู่ซ้อมหนักหน่วงเพื่อโชว์ออฟ เหล่าเด็กตัวผอมที่เข้ามาเป็นนักกีฬาฝึกหัดตะโกนกำกับรุ่นพี่นักมวยด้านบนอย่างคึกคะนอง

“ซ้ายที ขวาที ศอกเลย! เตะหนัก ๆ เอาให้คว่ำ!”

คู่ซ้อมลงนวมในวันนี้เป็นคนที่ถูกเรียกมาช่วยชั่วคราวแทนคนที่ลาป่วยไป ได้ยินว่าเคยเป็นเด็กปั้นในค่ายแต่เกิดมีคดีทะเลาะวิวาทนอกรอบกับคู่แข่งเลยถูกแบนห้ามแข่งไปก่อน นักมวยผิวเข้มโยกตัวพลางมองสำรวจอีกฝ่ายที่ยกนวมล่อเป้าขึ้นปิดใบหน้า รูปร่างผอมเพรียว ข้อเท้าบางออกขนาดนี้เนี่ยนะเคยได้ฉายา ‘นับสิบไม่ฟื้น’... สงสัยจะราคาคุย

ริมฝีปากเขากระตุกยิ้มอย่างดูแคลนก่อนจะตวัดปลายเท้าขึ้นฟาดหน้าแข้งคู่ซ้อมทั้งที่ไม่อยู่ในการให้สัญญาณ ทว่าชายคนนั้นกลับเคลื่อนนวมลงมารับพอดิบพอดี เผยให้เห็นใบหน้าหล่อใส

ดวงตาเรียวดำขลับจับจ้องไปยังนักมวยดาวรุ่งที่เชิดปลายคางขึ้นอย่างท้าทาย

“ไอ้สิงห์ อย่าทำนอกเหนือสัญญาณ เริ่มใหม่อีกรอบ” เสียงทุ้มที่เอ่ยออกมานั้นราบเรียบไร้ระลอกคลื่นจนน่าแปลกใจ

ลุงชัยเจ้าของค่ายเคยเล่าว่า นายธันวาคนนี้ใจร้อนเป็นไฟควบคุมอารมณ์ต่อแรงยั่วยุไม่ได้ นักกีฬาที่ขับเคลื่อนด้วยสัญชาต-ญาณดิบอย่างเดียวมักจะไปไม่ไกล เขาจึงต้องยุติเส้นทางอาชีพไปในตอนอายุสิบหกปีเท่านั้น หลังออกมาจากสถานพินิจฯ เจ้าตัวก็ไปรวมกลุ่มกับพวกนักเลงในซุมซนหลังตลาด โดดเรียนขาดสอบจนถูกไล่ออกก่อนจบมัธยมศึกษาปีที่หก

วันหนึ่งขณะที่เขาเตร็ดเตร่ทำเรื่องไร้สาระกับพรรคพวกข้างถนน ตายอดที่เลี้ยงดูเขามาเข้าโรงพยาบาลด้วยโรคพิษสุราเรื้อรังเสียชีวิตลง จู่ๆ ธันวาก็ดูเหมือนจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคนในชั่วข้ามคืน เขาเก็บเสื้อผ้าออกจากบ้านเก่าที่เคยอาศัยเข้าไปในเมืองเพื่อหางานทำพร้อมกับลงเรียนแบบการศึกษานอกระบบ

แม้ว่าจะอายุยี่สิบสามแล้วแต่ธันวาก็ทำงานรับจ้างสารพัดเพื่อหาเลี้ยงชีวิตและส่งเสียตัวเองเรียนในมหาวิทยาลัยเปิดในตอนนี้

สิงห์ยกนวมขึ้นตั้งการ์ดกระโดดฟุตเวิร์กสลับเท้าโยกศีรษะไปมาอย่างคล่องแคล่ว “มึงมาชกกับกูสักยกดีกว่า ไอ้ธัน”

คู่ซ้อมพาร์ตไทม์หรี่ตามองคนที่อายุน้อยกว่าหลายปีและกำลังอยู่ในช่วงฮอร์โมนพลุ่งพล่านก่อนจะตอบปฏิเสธไป

“ลุงชัยจ้างกูมาให้ลงนวม ไม่ใช่มาชกสู้กับมึง แล้วอีกอย่าง... กูก็เลิกชกมวยไปนานแล้ว มึงจะไม่เอาเปรียบกูไปหน่อยหรือไง”

“กูก็แค่อยากรู้ว่า ฉายานับสิบไม่ฟื้นที่ลุงชัยภูมิใจนักหนาของมึงมันจะแน่สักแค่ไหน แต่ดูแล้วแม่งก็เป็นแค่ไอ้หมาขี้แพ้ตัวหนึ่ง-...!”

ไม่ทันพูดจบประโยคใบหน้าของนักมวยจอมโอ้อวดก็ได้วัดทาบกระแทกกับฝ่าเท้ายาวเรียวเข้าไปเต็ม ๆ จนหงายหลังลงไปนั่งอยู่บนพื้นเวทีผ้าใบพร้อมกับยกมือขึ้นกุมปลายจมูกที่ปวดร้าวเอาไว้ท่ามกลางสายตาตกตะลึงของกองเชียร์ด้านล่าง

ธันวาปลดนวมออกจากมือพลางพูดขึ้นอย่างไม่รู้สึกรู้สาอะไร “ลุงชัยไม่ได้สอนเหรอว่าเป็นนักมวยอย่ามัวแต่พูดมาก ให้หัดสังเกตความเคลื่อนไหวของคู่ต่อสู้ด้วย”

“มึง...มึง...ทำกู” นักมวยดาวรุ่งมองเลือดกำเดาที่ไหลออกมาเลอะเต็มฝ่ามือตาเหลือก “ไอ้เหี้ยธัน มึงตาย!”

ธันวาหันไปยกมือตั้งการ์ดตามสัญชาตญาณเมื่อเห็นไอ้ขี้โม้ผวาลุกขึ้นมาทำท่าจะวางมวยกันสักยก แต่แล้วเสียงตวาดดุดันจากอีกฟากก็ดังขึ้น

“พวกมึงหยุด! กูแค่ขี่มอเตอร์ไซค์ไปซื้อข้าวแป๊บเดียวก็จะเล่นกันเองแล้วเรอะ” เจ้าของค่ายวางถุงข้าวกล่องให้เด็ก ๆ มาหยิบไปกินกันพลางชี้คู่ที่อยู่บนเวทีให้แยกออกจากกัน

“ลุงชัย ไอ้ธันมันเล่นทีเผลอ เตะหน้าผมจมูกเกือบหัก” สิงห์รีบพุ่งเข้ามาเปิดฉากฟ้องโดยแบมือที่เต็มไปด้วยเลือดสีแดงฉานให้ดู ทว่าคู่ซ้อมที่ก้มตัวลอดเชือกลงมากลับสอดปากกวนประสาทขึ้น

“มึงดูดีแล้วเหรอ อาจจะหักไปแล้วก็ได้”

“ไอ้ธัน มึง!”

ลุงชัยรีบยกมือผลักอกนักมวยผิวเข้มออกพร้อมกับสั่งด้วยเสียงเฉียบขาด “เจอไปฝ่าตีนเดียวของไอ้ธันยังไม่หักหรอก แต่ถ้าเจอลูกสองก็ไม่แน่ มึงรีบไปห้ามเลือดก่อนแล้วค่อยมาแดกข้าว”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินกระทืบเท้าจากไปด้วยความโมโหแล้วเขาก็หันมาทางอดีตเด็กปั้นของตนพลางถอนใจยาวเหยียด “มึงนี่นะ

ปากว่ามือถึงไม่เปลี่ยน กูละแปลกใจจริง ๆ ที่รอดคุกรอดตะรางมาได้ยังไงตั้งหลายปี”

ธันวายกมือขยี้ผมที่เปียกชื้นแล้วไหวไหล่ “ผมวิ่งเร็วมั้งลุง ตำรวจเลยตามจับไม่ทันสักที”

ลุงชัยส่ายหน้าให้ชายหนุ่มที่เห็นมาตั้งแต่ตัวกะเปี๊ยกอย่างระอาใจ เขารู้ว่าธันวามีชีวิตยากลำบาก แม้จะมีตายอดเลี้ยงดูมาก็เหมือนอยู่คนเดียวเพราะรายนั้นเอาแต่ดื่มเหล้าขาวหัวราน้ำทุกวัน ดังนั้นเวลามีงานอะไรเขาก็ช่วยแนะนำให้อีกฝ่ายทำมาหากินเลี้ยงชีพกันไป

“แล้วนี่มึงจะกลับเลยเหรอ แดกข้าวก่อนสิ กูซื้อมาเผื่อ”

“ผมต้องไปเข้ากะแทนพี่ รปภ. ที่ลาป่วยสองทุ่มคืนนี้ ผมเอาข้าวติดไปกินแล้วกัน แถวนั้นรถติดจะตายเดี๋ยวสาย” ธันวาถอดเสื้อซุ่มเหงื่อออกเผยให้เห็นหุ่นผอมบางแต่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแน่นหนั่น รวมถึงร่องรอยแผลตีรันฟันแทงจาง ๆ ตามผิวเนียนเรียบไร้ไฝฝ้า เขาหยิบเสื้อตัวใหม่และกางเกงยีนขายาวมาสวมทับ ก่อนหิ้วกระเป๋าเป้ขึ้นสะพายหลัง ยังไม่ลืมฉวยข้าวกล่องของฟรีพร้อมขวดน้ำเปล่าที่ดื่มเหลือของตนออกไป

“ลุงชัย ผมไปแล้วนะ มีงานอะไรก็เรียกใช้ได้อีก ช่วงนี้ผมร้อนเงินนิดหน่อย”

เจ้าของค่ายมวยไทยพยักหน้ารับคำขณะมองส่งร่างสูงโปร่งคร่อมมอเตอร์ไซค์คันเก่าเร่งเครื่องจากไปอย่างรวดเร็ว บริษัทที่ธันวาไปเข้ากะรักษาความปลอดภัยกลางคืนให้นั้นทำเกี่ยวกับการผลิตและนำเข้ายาสมุนไพรจีน ที่เขาเข้ามาทำงานเป็นพาร์ตไทม์เฝ้ายามได้ต้องขอบคุณลุงชัยที่แนะนำให้ไปสมัครกับคนรู้จักซึ่งทำงานเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในบริษัทนั้นอีกที เวลามีคน

ลาป่วยลากิจแล้วคนไม่พอก็จะเรียกพนักงานพาร์ตไทม์ซึ่งได้รับการอบรมการทำงานมาแล้วไปอยู่เวรแทนโดยจะจ่ายเงินให้เป็นครั้งไป

ที่เขาไม่ทำงานประจำที่ไหนเลยเป็นเพราะมักถูกผู้ร่วมงานหาเรื่องบ่อย อีกอย่าง... พอเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่สูงขึ้นแม้จะเป็นแบบเปิดก็ต้องเข้าเรียนเพื่อทำงานกลุ่มพรีเซนต์บ้าง ไม่ใช่แค่ไปสอบอย่างเดียว จึงสะดวกที่จะเป็นพาร์ตไทม์มากกว่า

ธันวาผงกศีรษะทักทายพี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตรงป้อมหน้าบริษัทก่อนจะขี่มอเตอร์ไซค์คันเก่าผ่านเข้าไปจอดข้างในคืนนี้เขาเข้ามาแทนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ดูแลภายในตึกบริเวณชั้นหกถึงสิบและดาดฟ้า โดยจะมีอีกคนตรวจอยู่ที่ชั้นล่างทั้งหมดรวมลานจอดรถ ชายหนุ่มเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ห้องพักช่างฝ่ายซ่อมบำรุงตึกชั้นล่างลานจอดรถอย่างคุ้นเคย ก่อนจะก้าวออกมาจากห้องพร้อมหมวกแก๊ป เขาแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้ายามค่ำคืนที่ขมุกขมัวด้วยก้อนเมฆสีเทาเข้ม

“สงสัยคืนนี้พายุจะเข้า” เสียงของพี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่มาเข้ากะสองทุ่มอีกคนดังขึ้นจากด้านหลังพร้อมกับทอดถอนใจ “ฝนตกในวันที่ต้องทำงานกลางคืนทีไรคิดถึงเมียรักที่นอนคอยว้าเหว่อยู่ที่ห้องทุกที”

ธันวาเหล่มองคนพูด อดที่จะขัดขึ้นไม่ได้ตามประสาหนุ่มปากไว “เมียคนไหนล่ะ รอบที่แล้วยังขอให้ผมมาเข้ากะแทนเพราะจะพาสาวคาราโอเกะไปเที่ยวอยู่เลย”

“ไอ้ห่านี่ มึงไม่ขัดกูสักเรื่องได้ไหม ไปเลย... ไปให้พ้นลูกตา” พี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยผลักหลังเด็กพาร์ตไทม์ให้เดินออกไป แต่จู่ ๆ ก็เรียกไว้เหมือนเพิ่งนึกอะไรออก “ไอ้ธันรอเดี๋ยว!”

เขาก้าวปราดเข้าไปยกแขนคล้องคอเพื่อนร่วมงานรุ่นน้องแล้วกระซิบกระซาบเรื่องคอขาดบาดตายที่ข้างหู “มึงไม่ได้มาเป็นครึ่งเดือน คงไม่รู้ว่าประธานบริษัทนี้เพิ่งเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตไปเมื่ออาทิตย์ก่อน พอครบเจ็ดวันเมื่อวานก็เกิดเรื่องเลย ไอ้มานพที่ลาป่วยแล้วให้มึงมาทำงานแทนก็เพราะแม่งเจอผีหลอกที่ชั้นผู้บริหาร!”

ธันวาฟังแล้วก็เลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจ “พวกคนรวยนี่บ้างานเนอะ ขนาดตายไปแล้วยังมาทำโอทีอีก”

“มึงก็ทำเป็นพูดดีไปไอ้ธัน เจอจัง ๆ ขึ้นมาอย่าร้องหาแม่ก็แล้วกัน”

“ร้องหาแม่ แม่ก็ไม่มาหรอก เพราะไม่รู้ไปอยู่ไหนแล้ว” ธันวาไม่ได้ตั้งใจกวนประสาท แต่เขาเป็นเด็กที่ถูกแม่เอามาทิ้งไว้หน้าบ้านตายอดขี้เมาซึ่งมีศักดิ์เป็นญาติห่าง ๆ ให้เลี้ยงตั้งแต่แบเบาะแล้วหายสาบสูญไปเลย

“งั้นถ้ามึงเจอท่านประธานก็อย่าลืมขอเลขสามตัวตรงด้วยล่ะ” พี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยยกมือไหว้ท่วมหัวพูดเสียงดัง “ช่วยมาบอกบุญรุ่นน้องผมทีนะครับ สาธุ ๆ”

ธันวาเห็นแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าขณะเอื้อมมือไปคว้าไฟฉายแล้วเดินออกไปทำงานอย่างไม่สนใจ เขาอาศัยอยู่ในบ้านไม้กึ่งปูนหลังเก่าที่อยู่คั่นระหว่างสุสานจีนกับป่าช้าไทยมาตั้งแต่เล็กจนโต อีกทั้งตายอดยังทำงานเป็นผู้ดูแลฮวงซุ้ยของมูลนิธิสว่างธรรมทำให้เขาต้องไปช่วยงานทำความสะอาดและกวาดใบไม้ตามลานบ่อย ๆ บอกตามตรงว่าไม่เคยเจอผีสางให้ขอหวยสักตน ดังนั้นจึงกลัวไม่มีข้าวจะกินมากกว่าเรื่องเหนือธรรมชาติที่พิสูจน์ไม่ได้เสียอีก

ร่างสูงโปร่งในชุดเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสีฟ้าอ่อนเริ่ม

งานโดยการเดินตรวจตราในตึกสำนักงานไปตามชั้นที่ได้รับมอบหมายจนถึงดาดฟ้าครั้งหนึ่งก่อนจะลงมานั่งประจำป้อมข้างล่าง ใช้เวลาว่างกางตำราเรียนเพื่ออ่านหนังสือสอบ พี่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่เดินกลับมาเห็นเข้าก็ไม่ไปกวนเด็กใฝ่เรียน ออกไปนั่งเฝ้ายามแอบคุยโทรศัพท์กับเมียตรงลานจอดรถด้านนอกแทน

ธันวากินข้าวกล่องที่เย็นชืดสลับกับอ่านหนังสืออยู่หลายชั่วโมงเพราะเป็นคนจำช้า ก่อนจะเหลือบมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาเที่ยงคืนพอดี เขาลุกขึ้นบิดตัวอย่างเมื่อยขบ ถึงรอบที่ต้องไปเดินตรวจตราในตึกอีกครั้งแล้ว นักศึกษาหนุ่มสู้ชีวิตอ้าปากหาวหวอดขณะขึ้นลิฟต์ไปจนถึงชั้นหกซึ่งเป็นแผนกบัญชี

ในส่วนออฟฟิศปิดไฟหมดยกเว้นบริเวณทางเดินตรงผนังกระจกด้านนอกเท่านั้น เขาส่องไฟฉายเข้าไปด้านในจนทั่ว เมื่อไม่เห็นอะไรผิดปกติก็เดินขึ้นทางบันไดหนีไฟสุดตัวตึกเพื่อขึ้นไปยังชั้นบน ครั้นผลักประตูอะลูมิเนียมที่ชั้นสิบซึ่งเป็นส่วนของผู้บริหารระดับสูงจู่ ๆ ก็ต้องชะงักเท้าเมื่อสัมผัสถึงอากาศที่เย็นยะเยือกราวกับมีคนเปิดแอร์ทิ้งไว้

ธันวาถือไฟฉายส่องลอดเข้าไปในทางเดินที่ดูเหมือนจะมืดสลัวลงกว่าตอนหัวค่ำก่อนก้าวเดินเข้าไปอย่างเฉยเมย ตึกใหญ่โตแห่งนี้เป็นสำนักงานใหญ่ของบริษัทตั้งเจริญโอสถซึ่งเป็นผู้ผลิตและนำเข้ายาสมุนไพรจีนรายใหญ่ของประเทศ

ผู้ก่อตั้งเป็นลูกหลานของแพทย์ชาวจีนที่อพยพมาตั้งรกรากอยู่ที่เมืองไทย ตั้งโรงงานผลิตดำเนินกิจการจนร่ำรวยมั่นคงมาจนถึงปัจจุบัน ได้ยินว่าประธานบริษัทที่เพิ่งเสียชีวิตไปนั้นยังหนุ่มอยู่เลย แสงไฟฉายในมือเรียวส่องไล่ไปยังป้ายชื่อสีทองอร่ามหน้าห้องทำงานหรูที่ยังไม่ได้แกะออก

‘นายจิณณ์ ตั้งเจริญวานิช’ เป็นบุตรชายทายาทลำดับหนึ่งในการรับช่วงต่อกิจการร้อยล้านพันล้านนี้ แต่เมื่อเสียชีวิตไปแล้ว แน่นอนว่าตำแหน่งประธานบริษัทย่อมตกเป็นของทายาทลำดับสอง ซึ่งเป็นน้องชายต่างมารดา ทว่าเจ้าตัวกลับเป็นพวกเหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ไม่ฝักใฝ่งานใหญ่ รังเกียจงานเล็ก ชอบเที่ยวกลางคืนจนไปลงทุนเปิดผับใจกลางเมืองเป็นของตนเองเพื่อจะได้กินดื่มเฮฮากับเพื่อนฝูงให้หนำใจ

จนป่านนี้ก็ยังไม่ยอมเหยียบเข้าบริษัทมาประชุมเพื่อขึ้นรับตำแหน่ง จึงไม่รู้ว่าความจริงแล้วภายใต้ภาพลักษณ์การปรองดองกันของครอบครัวเชื้อสายจีนนี้ข้างในจะเกิดคลื่นใต้น้ำอะไรขึ้น

ธันวาไหวไหล่เพราะไม่ใช่เรื่องของตนที่ต้องสนใจ ถึงอดีตนายจ้างที่แม้แต่หน้าตาก็ยังไม่เคยเห็นจะตายไป ขอแค่ยังต่อสัญญาจ้างบริษัทรักษาความปลอดภัยที่เขาทำพาร์ตไทม์ต่อก็พอ ขณะที่ขากำลังก้าวเดินไปข้างหน้าหางตาพลันเห็นเงาดำพุ่งผ่านผนังกระจกด้านข้างไปแวบหนึ่ง ชายหนุ่มรีบหันไปสาดไฟฉายใส่กลับเห็นเพียงโต๊ะทำงานของทีมเลขาฯ ที่ไร้สิ่งผิดปกติ สัญชาตญาณสั่งให้เขาวิ่งเข้าไปดูให้เห็นกับตาว่าไม่มีใครอยู่จริง ๆ

คล้ายได้ยินเสียงของบางอย่างตกลงบนพื้นลามิเนตลายไม้ไม่ห่างไปนักทำให้ธันวาเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีก ครั้นถลาหักเลี้ยวเข้าไปในมุมทางตันข้างห้องผู้บริหารระดับสูงก็หยุดชะงักแทบไม่ทันเมื่อเห็นรูปหล่อสีทองสูงใหญ่ของเทพเจ้าฮกลกซิ่วตั้งตระหง่านอยู่บนแท่นบูชา

นักศึกษาหนุ่มยกไฟฉายในมือส่องลอดไปด้านหลังเผื่อมีคนหลบอยู่ก็ไม่เห็นอะไร ก่อนที่เขาจะหมุนตัวกลับแสงไฟฉายกลับสาดไปพบซองสีแดงเขียนอักษรจีนมงคลตกอยู่บนพื้นเข้า ธันวาก้มลง

หยิบขึ้นมาก็เห็นว่ามันไม่ได้ซีลกาวปิดไว้ เขาไม่รู้ว่ามันมาจากไหน อาจจะเป็นของไว้บูชาเทพเจ้าโชคลาภตรงหน้าก็เป็นได้ แต่ในฐานะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยก็ควรต้องตรวจดูเสียหน่อยเผื่อเป็นของไม่พึงประสงค์ของผู้ไม่หวังดีมาวางไว้จะได้แจ้งผู้ดูแลถูก

มือเรียวหยาบกร้านหยิบกระดาษที่ดูเหมือนธนบัตรขึ้นมา ทว่าเมื่อส่องไฟดูกลับเห็นว่ามันคุ้นตาอยู่ไม่น้อย... นี่มันแบงก์กงเต๊กนี่หว่า ครั้นพลิกไปด้านหลังก็ต้องร้องสบถอย่างโมโห

“แม่งเอ๊ย...!” ธันวาสะบัดปลายนิ้วที่เลอะหมึกสีแดงจากอักษรจีนที่ยังไม่แห้งขึ้นมาดู

ทันใดนั้นเสียงจากวิทยุสื่อสารที่เหน็บเอาไว้ข้างเอวก็ดังขึ้น “พบเห็นบุคคลน่าสงสัยวิ่งลงมาที่ชั้นสอง เรียกเจ้าหน้าที่ทุกคนลงมาสกัด ด่วน!”

ธันวาคว้าวิทยุสื่อสารมากรอกเสียงลงไปว่ารับทราบ ด้วยอารามรีบร้อนเขาจับเงินกงเต๊กยัดใส่ซองเหมือนเดิมก่อนยัดใส่กระเป๋ากางเกงแล้วออกวิ่งไปที่ลิฟต์โดยสารทันที น่าเสียดายที่กระจายตัวกันไปดักทั่วแล้วผู้บุกรุกกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับผีหลอก

เป็นอีกคืนที่เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยต้องวุ่นวายกับการรายงานให้หัวหน้าแผนกดูแลตึกของบริษัทตั้งเจริญโอสถทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น กว่าจะได้กลับบ้านพักผ่อนก็ลากยาวไปเกือบเที่ยงวัน ธันวาขี่มอเตอร์ไซค์อย่างสะลึมสะลือไปจนถึงหน้าห้องเช่าในซอยลึกใจกลางเมือง เมื่อจอดเสร็จหันกลับไปก็เห็นคุณป้าเจ้าของยืนเท้าเอวรออยู่

“ไอ้ธัน เมื่อไรจะจ่ายค่าเช่า เดือนนี้กูให้มึงเลตมาถึงกลางเดือนแล้วนะ”

นักศึกษาหนุ่มค่อย ๆ หุบปากที่อ้าหาวค้างไว้ลง จำต้องควักโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโอนเงินที่เพิ่งได้รับจากการทำงานพาร์ตไทม์เมื่อวานให้ไปจนเหลือติดบัญชีอยู่ไม่กี่พัน ซึ่งถ้าเติมน้ำมันรถมอเตอร์ไซค์แล้วคงเหลือใช้ซื้อข้าวกินไปได้อีกสักพัก

ความจริงเขาหารค่าที่พักกับเพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่ง แต่ช่วงหลังอีกฝ่ายมีเรื่องให้ใช้เงินเยอะ เดี๋ยวอ้างว่าพ่อป่วย แม่เข้าโรงพยาบาล น้องประสบอุบัติเหตุ ขอให้เขาออกค่าเช่าคนเดียวไปก่อนมาหลายเดือนแล้ว ช่วงหลังเจ้าตัวยังไม่ค่อยกลับมานอนที่ห้อง ได้ยินว่าไปติดหญิงคาราโอเกะหน้าปากซอย อีกทั้งนอกจากค่าเช่าที่ติดหนี้ไว้ยังขอยืมเงินเก็บตนไปสามหมื่นเพื่อใช้หนี้นอกระบบอีก ทำให้ช่วงนี้เขาต้องทำงานหาเงินมาใช้จ่ายทั้งเช้าค่ำแทบไม่ได้นอนพักเลย

ถ้าถามว่าทำไมต้องยอมขนาดนี้ก็คงเป็นเพราะรุ่นพี่คนนี้เคยช่วยชีวิตเอาไว้ตอนยกพวกตีกันกับแก๊งโรงเรียนอื่น อีกทั้งตอนตนบอกว่าจะย้ายออกมาจากบ้านเก่าเพื่อหางานทำในเมืองก็เป็นคนชวนมาอยู่ที่ห้องก่อน มีเงินเมื่อไรค่อยใช้คืนให้อีกด้วย

แต่บุญคุณก็ส่วนบุญคุณ ยืมเงินไปก็ต้องใช้คืน ตอนนี้เขาเหลือแต่ตัวแล้วยังต้องเตรียมจ่ายค่าเรียนสำหรับเทอมหน้าอีก ธันวากดโทรศัพท์มือถือหารุ่นพี่คนนั้นขณะเดินอย่างหัวเสียเข้าห้องพัก จนเขาต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปเสร็จแล้วปลายสายก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะรับ กระทั่งกดโทร. ไปอีกรอบยาวจนได้ยินเสียงฝากข้อความจึงตะเบ็งเสียงใส่

“ไอ้เฮง มึงติดหนี้กูห้าหมื่น อย่าคิดว่าจะหนีรอด ต่อให้มึงเป็นผี กูก็จะตามไปทวงคืนในนรก!”

นักศึกษาหนุ่มจ้องหน้าจอโทรศัพท์มือถือด้วยความหงุดหงิดก่อนจะวางกระแทกลงบนโต๊ะแล้วก้มลงกินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปร้อน ๆ

เติมอาหารเข้ากระเพาะที่ว่างเปล่า ตั้งใจว่าจะนอนพักเอาแรงสักหน่อยเพราะสมองเริ่มไม่ทำงานแล้ว หลังจากตื่นนอนค่อยไปขี่มอเตอร์ไซค์สืบหาตัวมันตามบ้านคนรู้จัก

ธันวาไปถามหาไอ้พี่เฮงจากอู่ซ่อมรถที่ทำงานมันก็ได้ ความว่าหายไปเป็นสัปดาห์แล้ว จึงลองขี่มอเตอร์ไซค์ไปตระเวนหาตามกลุ่มเพื่อนของมันที่ชุมชนแออัดไม่ห่างไปนักเผื่อจะมาแอบซ่องสุมเสพยาด้วยกันก็ไม่เจอแม้แต่เงา สุดท้ายก็แวะไปที่ร้านคาราโอเกะหน้าปากซอยตอนสามทุ่มกว่า หญิงสาวอายุราวยี่สิบปีสวมชุดรัดรูปที่ชื่อดาวซึ่งไอ้เฮงมาติดอยู่พักใหญ่ยืนพิงประตูกระจกปิดทึบหน้าร้าน เธอใช้ดวงตาที่เขียนอายไลเนอร์หางเชิดมองสำรวจชายหนุ่มสวมชุดเสื้อยืดกางเกงยีนดูธรรมดาแต่กลับมีรูปร่างที่เพรียวสูงสมส่วนและใบหน้าหล่อเหลาผสมความอ่อนละมุนแบบสมัยนิยมแล้วก็ยิ้มหวานให้

“พี่เฮงไม่ได้ติดต่อมาเป็นอาทิตย์แล้ว ดาวโทร. หาก็ไม่ติด... มันติดหนี้พี่เหรอ”

“ใช่ ฉันต้องใช้เงิน มันเดือดร้อน”

“งั้นพี่ทิ้งเบอร์ติดต่อไว้ที่ดาวได้” หญิงร้านคาราโอเกะยื่นมือทาเล็บสีแดงมาจับแขนเรียวแข็งแรงของคนตรงหน้าพร้อมกับเอียงศีรษะโปรยเสน่ห์ “ถ้าพี่เฮงติดต่อมา ดาวจะรีบแจ้งข่าวให้พี่ดีไหม”

“ขอบใจ ไว้ฉันจะแวะมาถามเรื่อย ๆ” ธันวาดึงแขนให้หลุดจากการเกาะกุมแล้วหมุนตัวหันหลังให้อย่างไม่ไยดี จึงไม่ทันเห็นใบหน้าบูดบึ้งของน้องดาวที่อ่อยเหยื่อไม่สำเร็จ

เขาขี่มอเตอร์ไซค์คันเก่าฝ่าสายลมยามค่ำคืนกลับไปที่พัก ทว่ากลับได้ยินเสียงคนตะเบ็งเถียงกันมาแต่ไกล เมื่อเข้ามาใกล้จึงเห็น

ชายหนุ่มดูลักษณะเหมือนนักเลงสองคนยืนล้อมป้าเจ้าของห้องเช่าอยู่ ทันทีที่เขาลงจากมอเตอร์ไซค์คุณป้าก็ชี้มาที่เขาพร้อมกับตะโกนบอก

“ก็กูบอกว่าไม่รู้ไงเล่า... นั่น! ไอ้ธันมันอยู่ห้องเดียวกับไอ้เฮง พวกมึงไปถามเอากับมันเอง”

นักเลงสองคนนั้นย่างสามขุมมาหาผู้มาใหม่แทน ก่อนหนึ่งในนั้นจะตะโกนถามเสียงดัง “ไอ้น้อง มึงรู้ไหมว่าไอ้เฮงอยู่ไหน”

“ไม่รู้ กูก็หาตัวมันอยู่เหมือนกัน” ธันวายืนนิ่งอยู่กับที่ไม่ได้มีท่าทีกลัวเกรงอะไร “แล้วพวกมึงมาหามันทำไม”

“กูมาทวงหนี้ที่มันติดเฮียซัซไว้สามหมื่นรวมดอกเบี้ยที่มันไม่ได้จ่ายมาเป็นเดือนก็สี่หมื่นแล้ว กูติดต่อมันไม่ได้ก็เลยต้องมาตามถึงที่พัก” ชายนักเลงหรี่ตามองเพื่อนรุ่นน้องลูกหนี้ก่อนจะทักขึ้น “ไอ้ธันเหรอ มึงคือนายธันวา อิสระกิต ใช่ไหม มันลงชื่อมึงในใบสัญญาค้ำเงินกู้ ถ้าทวงจากมันไม่ได้ก็มาหาเอากับมึงได้”

‘ไอ้เฮงซวย!’ นักศึกษาหนุ่มสบถด่าในใจ เขายกมือขึ้นขยี้ผมจนยุ่งเหยิงด้วยความโมโหก่อนจะเหลือบมองนักเลงทั้งสองที่เปลี่ยนเป้าหมายมาเอาเรื่องกับตนแทน

“สัญญาที่คนค้ำไม่ได้เซ็นชื่อเองจะถือว่าถูกต้องตามกฎหมายได้ยังไง”

นักทวงหนี้จุปากกวนประสาทใส่ก่อนจะแสยะยิ้มพูดขู่ “หัวหมอเสียด้วยไอ้น้อง ท่าทางจะมีสมองมากกว่ารุ่นพี่ของมึง แต่บอกไว้ก่อนหนี้นอกระบบไม่เกี่ยวกับกฎหมายแต่มันคือ ‘กฎกู’ เฮียซัซบอกว่าคนค้ำต้องรับผิดชอบก็แปลว่าต้องจ่ายเงินแทน ไม่มีเงื่อนไขอะไรทั้งนั้น”

“ถ้าพวกมึงจะเอาให้ได้กูคงมีให้แค่นี้แหละ...” ธันวายกเท้าขึ้น

ถีบท้องชายตรงหน้าเต็มเท้าจนงอตัวกระเด็นออกไป นักเลงอีกคนเห็นเข้าก็รีบสาวหมัดพุ่งเข้าใส่ ชายหนุ่มจึงยกแขนขึ้นตั้งการ์ดกันไว้ก่อนจะชกสวนเข้าข้างกรามไปหมัดหนึ่ง

นักเลงคนแรกที่ล้มไปกระโดดลุกขึ้นโถมตัวสู้ด้วยความโกรธสุดขีด นักศึกษาวิทยาศาสตร์การกีฬาประยุกต์การต่อสู้ทุกศาสตร์ที่เรียนมาเข้าด้วยกัน เขาเอี้ยวศีรษะหลบสวนมือจับกระชากคอเสื้ออีกฝ่ายดึงให้เสียหลักแบบยูโดแต่กลับยกเข่าแทงกระแทกปลายคางแบบมวยไทย ก่อนจะกระโดดหมุนตัวเตะปลายเท้าแบบเทควันโดเข้าที่ขมับ น็อกคู่ต่อสู้กลางอากาศ

นักเลงที่ถูกชกหน้าแค่หมัดเดียวเห็นเพื่อนร่วมงานล้มลงน้ำลายฟูมปากก็ยั้งตัวไว้ได้ทันไม่กล้าไปหาเรื่อง เขาหันไปเขย่าตัวคนที่สลบตาเหลือกบนพื้นก่อนหันมาชี้หน้านายธันวาอย่างอาฆาตมาดร้าย

“ฝากไว้ก่อนเถอะมึง ถ้าเฮียซัชไม่ได้เงินคืน ทั้งมึงทั้งไอ้เฮงก็อย่าหวังจะได้อยู่อย่างสงบสุข!” จากนั้นก็ลากเพื่อนกลับขึ้นรถยนต์ที่จอดขวางทางตึกห้องเช่าขับออกไปทันใด

ธันวาเช็ดมือกับกางเกงก่อนจะเงยขึ้นมาเห็นป้าเจ้าของห้องเช่ายืนเท้าเอวทำหน้าถมึงทึงก็เลิกคิ้วเป็นคำถาม

“มึงเก็บข้าวของรีบย้ายออกไปเลย ให้พวกนักเลงไปทวงหนี้เอากับพวกมึงที่อื่น แต่ต้องไม่ใช่ห้องเช่ากู!”

“กะทันหันแบบนี้จะให้ผมไปอยู่ที่ไหน ค่าเช่าก็จ่ายให้ป้าจนหมดบัญชีแล้ว รอเงินผมออกสิ้นเดือนนี้ก่อนไม่ได้เหรอ”

“ไม่ได้!” ป้าเจ้าของตึกถลึงตาใส่อย่างดุดัน “ค่าเช่าที่มึงอยู่มาเกินครึ่งเดือนกูถือว่าทำบุญให้ แต่มึงต้องไสตูดออกไปภายในคืนนี้ไม่งั้นพรุ่งนี้กูจะจ้างคนมาเก็บของมึงกับไอ้เฮงโยนออกไปเอง!”

นักศึกษาหนุ่มก้มมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาสี่ทุ่ม กว่าจะเก็บของเสร็จคงปาเข้าไปตีหนึ่งตีสองแล้ว... ป่านนั้นจะให้ไปรบกวนใครได้ เขาถอนใจเฮือกใหญ่ก่อนจะยอมรับปากคุณป้าว่าจะย้ายออกเดี๋ยวนี้ตามประสงค์

ธันวามีของใช้ส่วนตัวอยู่ในห้องเช่าไม่เยอะ ส่วนใหญ่จะเป็นของพี่เฮงเพราะอยู่มาก่อนนานแล้วซึ่งให้ป้าเจ้าของตึกหาคนมาย้ายออกไปทิ้งเองก็แล้วกัน เขายัดเสื้อผ้า ตำราเรียน โน้ตบุ๊กเก่า ๆ แบ่งใส่กระเป๋าเป้และกระเป๋าเดินทางทรงสปอร์ต ก่อนไปยังไม่ลืมเปิดตู้เสื้อผ้าไม้ยกมือไหว้หยิบโกศใส่กระดูกของตายอดกับกรอบรูปภาพถ่ายขาวดำของตายอดมาด้วย

เขากวาดตามองไปทั่วห้องอีกครั้งว่าไม่มีของตนเองตกหล่นอยู่ที่ไหนแล้วจึงเปิดประตูออกไป คืนกุญแจให้เจ้าของตึก จากนั้นก็ขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์คันเก่ามุ่งหน้าไปยังถิ่นเดิมที่จากมาทำงานและเรียนอยู่ในเมืองเสียหลายปี ไม่รู้ว่าป่านนี้จะทรุดโทรมลงไปขนาดไหน แต่อย่างน้อยขอให้ยังมีที่ซุกหัวนอนไปก่อนก็พอ

กลางดึกเสียงเร่งเครื่องมอเตอร์ไซค์รุ่นเก่าดังกระหึ่มอยู่ในความเงียบสงัด ณ ชุมชนย่านชานเมืองขนาดใหญ่ประกอบด้วยซอกซอยเล็กใหญ่แตกแขนงไปทั่วบริเวณราวกับเส้นเลือดฝอย อีกทั้งในส่วนที่ลึกสุดยังเป็นป่าช้าของวัดไทย ถัดออกไปอีกหน่อยยังมีสุสานจีน เดิมทีที่ดินฮวงซุ้ยนี้ตระกูลเจ้าสัวซื้อไว้ให้ฝังศพบรรพบุรุษตนเอง ต่อมาคนในชุมชนเสนอขายบ้านให้เพราะไม่อยากอยู่ใกล้อาณาเขตไม่เป็นมงคลนี้ กระทั่งขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จนก่อตั้งเป็นมูลนิธิสว่างธรรม เปิดให้คนไทยเชื้อสายจีนมาซื้อที่ดินทำฮวงซุ้ยด้วย

แม้ชาวบ้านที่อยู่ในซอยถูกขนาบข้างด้วยสุสานสองสัญชาติ

พากันขายและย้ายออกไปแล้ว กลับมีคนคนหนึ่งที่ยังไม่ยอมไป นั่นก็คือนายยอด เขาอาศัยอยู่คนเดียวเพราะถูกเมียทิ้งไปหลายปี มีอาชีพรับจ้างทั่วไปและดื่มเหล้าเมาหลับเป็นอาจิณ

คนจากมูลนิธิสว่างธรรมจึงถือโอกาสจ้างให้เป็นพนักงานดูแลสุสานเสียเลย ทุกวันเขาจะมีหน้าที่ตื่นแต่เช้าไปกวาดใบไม้ในลานดูแลความเรียบร้อยโดยรวม และรับทำความสะอาดฮวงซุ้ยตามแต่ลูกหลานบรรพบุรุษคนไหนจะจ้าง นายยอดใช้ชีวิตวนเวียนอยู่แบบนั้นเกือบยี่สิบปี จู่ ๆ คืนหนึ่งที่ฝนตกหนักก็มีญาติห่าง ๆ นำทารกน้อยเพศชายมาทิ้งไว้หน้าบ้านพร้อมกับจดหมายว่าฝากเลี้ยง ตนจะไปทำงานเมืองนอกและจะคอยส่งเงินมาให้

ถึงกระนั้นก็ไม่เคยมีการติดต่อหรือโอนเงินสักบาทกลับมาอีกเลย นายยอดกลายเป็นตายอดที่มีหลานเล็กอายุเพียงแปดเดือนให้ดูแลหนึ่งคน ทีแรกเขาจะเอาไปให้สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทว่าพอมองดวงตาดำขลับที่จ้องมาอย่างใสซื่อนั้นก็เกิดใจอ่อน แม้จะเลี้ยงมาแบบทิ้ง ๆ ขว้าง ๆ จนไม่รู้ว่าผ่านพ้นวัยเด็กที่ต้องการการดูแลจากผู้ปกครองมาได้อย่างไร แต่อย่างน้อยธันวาก็อยู่รอดปลอดภัยเติบโตขึ้นมาได้จนถึงทุกวันนี้

นักศึกษาหนุ่มบิดมอเตอร์ไซค์เลี้ยวเข้าไปในซอยเปลี่ยวที่มีไฟติดบ้างไม่ติดบ้าง สองข้างทางมีบ้านเก่าที่ปล่อยทิ้งร้างขนาบด้วยป่าช้าไทยและสุสานจีนคั่นด้วยถนนเลนเดียว กลิ่นดินแห้งผสมกลิ่นเหม็นอับบางอย่างอันเป็นเอกลักษณ์ของหลุมศพลอยเข้ามาพร้อมกับสายลมยามค่ำคืนทำเอารู้สึกวังเวงอยู่ไม่น้อย

ทว่าตั้งแต่อยู่ที่นี่มาสิบแปดปีธันวาไม่เคยประสบเรื่องราวลี้ลับใดทั้งสิ้น จิตใจเข้มแข็งยิ่งกว่าหินผา ขนาดตอนวัยรุ่นกลุ่มเพื่อนชวนไปล่าท่าผีที่บ้านร้างสุดหลอนเขายังเดินฉิวไม่สะดุ้งสะเทือนสัมผัส

อะไรไม่ได้ทั้งนั้น ในที่สุดบ้านไม้ชั้นเดียวมุงหลังคากระเบื้องดูทรุดโทรมกว่าครั้งสุดท้ายที่ได้เห็นก็ปรากฏสู่สายตา

บ้านหลังนี้ไม่มีรั้ว มีพื้นที่ห่างจากถนนมากพอจะวางโต๊ะม้าหินไว้นั่งดื่มเหล้าของตายอดได้หนึ่งชุด ประตูถูกล็อกด้วยกุญแจขนาดใหญ่เพราะไม่มีผู้อยู่อาศัยมานาน ธันวาจอดพาหนะคู่ใจก่อนจะหิ้วกระเป๋าสัมภาระที่มีน้อยนิดลงมาควักลูกกุญแจมาเปิด เขาปลุกปล้ำอยู่นานเพราะแม่กุญแจทองเหลืองนั้นสนิมเขรอะไปหมดกว่าจะไขออก ทันทีที่มือเรียวดึงประตูบ้านที่ทำจากไม้ออกกลิ่นอับชื้นและขี้ฝุ่นก็ลอยเข้ามาปะทะใบหน้าจนจามออกมาหลายครั้ง

ไม่ต้องลองเปิดสวิตช์ไฟเขาก็รู้ว่าไม่ติดเพราะถูกตัดมิเตอร์ทั้งน้ำและไฟฟ้ามาเป็นซาติแล้ว ธันวาคลำทางไปเปิดหน้าต่างให้แสงจันทร์ลอดผ่านเข้ามา ก่อนจะหันกลับไปมองทั่วบริเวณบ้านที่โล่งโจ้ง แม้แต่โทรทัศน์หรือเตียงไม้ ชั้นวางของเขาก็ขายออกเปลี่ยนเป็นเงินทำทุนไปหมดแล้วหลังจากตายอดเสีย โชคดีที่มูลนิธิสว่างธรรมออกค่าใช้จ่ายการจัดงานศพให้ทั้งหมด ไม่อย่างนั้นหลานไม่เอาถ่านอย่างเขาคงต้องใช้หนี้คนอื่นหัวบาน

ธันวาเปิดกระเป๋าทรงสปอร์ตหยิบโกศเก็บกระดูกและกรอบรูปภาพถ่ายขาวดำของตายอดออกมาวางบนโต๊ะพลาสติกขาพับฝุ่นจับหนา

“อยู่ตรงนี้ไปก่อนนะตา ฉันยังไม่มีเงินไปหาที่อยู่ใหม่” จากนั้นก็หันซ้ายแลขวาไปหยิบเสื่อน้ำมันเก่าที่ม้วนอยู่ริมผนังมาสะบัดแล้วปูลงที่พื้น

ธันวาใช้ผ้าขนหนูปูทับก่อนจะล้มตัวลงนอน ใช้กระเป๋าเป้แทนหมอน ดวงตาเรียวเหม่อมองไปบนฝ้าที่มีรอยด่างดำจากน้ำฝนรั่วที่คุ้นเคย เพราะเขาไม่อยากอยู่บ้านที่ไม่เหลือใครจึงย้ายออกไปอยู่ที่

อื่น... ไม่คิดเลยว่าสุดท้ายตัวเองก็ต้องกลับมาอาศัยอยู่บ้านหลังนี้อย่างเดียวดายเช่นเดิม

ทันใดนั้นมวลของความอาวรณ์ถึงเรื่องราวในอดีตที่ลืมเลือนไปแล้วก็ตีตื้นขึ้นมากลั่นเป็นหยาดน้ำรื้นขึ้นในดวงตาแดงเรื่อ เขาจำได้แม่นว่าบ้านหลังนี้เคยมีญาติอยู่ด้วยกันหลายคน แต่เมื่อรู้ตัวอีกทีไม่รู้ทำไมกลับเหลือเพียงเขากับตายอดขี้เมาสองคนเท่านั้น

...ความเงียบงันและเหงาหงอยกล่อมให้ประสาทที่ตึงเครียดมาทั้งวันทั้งคืนของธันวาค่อย ๆ ผ่อนคลายลง เขานอนหันข้างกอดอกคุดคู้ผล็อยหลับไปท่ามกลางแสงจันทร์สลัวที่ส่องลอดช่องหน้าต่างเข้ามา ไม่นานกลุ่มผมยุ่งเหยิงดำขลับของผู้ที่นอนหลับลึกก็ขยับเป็นแนวริ้วราวกับมีบางสิ่งกำลังลูบไล้อย่างอ่อนโยน

กว่าธันวาจะตื่นแสงแดดยามเช้าก็เลียก้นแล้ว เขากระเด้ง ตัวลุกแทบไม่ทันเพราะต้องไปทำงานแพ็กของลงกล่องให้ร้านขายของออนไลน์เข้าตอนเก้าโมงเช้า นักศึกษาหนุ่มรื้อหาแปรงสีฟันยาสีฟันออกมาโดยใช้น้ำเปล่าที่เหลือเมื่อคืนกลั้วปาก จากนั้นก็คว้าเสื้อผ้ายัดใส่กระเป๋าเป้รีบขี่ออกไปที่ค่ายมวยไทยของลุงชัยซึ่งอยู่ห่างราวห้ากิโลเมตรเพื่อขออาบน้ำ

เจ้าของค่ายมวยไทยยืนกอดอกมองอดีตเด็กปั้นสวมเสื้อยืดตัวใหม่ผ่านศีรษะที่ชุ่มน้ำอย่างร้อนรนก่อนเอ่ยขึ้น

“สรุปแล้วมึงจะกลับมาตั้งหลักที่บ้านเก่าชั่วคราว แต่น้ำไฟก็ไม่มีแล้วจะอยู่ยังไง”

“ก็อยู่มืด ๆ ไปก่อนมั้ง ผมยังไม่มีเวลาไปติดต่อเจ้าหน้าที่ให้มาติดมิเตอร์ใหม่เลย อีกอย่าง... กว่าเงินที่ทำงานจะออกก็ปลายเดือน ไม่รู้ว่าต้องจ่ายค่าดำเนินการอีกเท่าไร” ธันวาเอาผ้าขนหนูเช็ด

เส้นผมเปียกลวก ๆ จากนั้นก็ยัดทุกอย่างใส่กระเป๋าเป้แล้วขอตัวออกไปอย่างรีบร้อน “ผมไปก่อนนะ เดี๋ยวไม่ทันเข้างาน”

“กูพอมีเงินเหลือ มึงยืมกูไปจัดการธุระก่อนก็ได้ มีเมื่อไรค่อยมาใช้คืน หรือมึงจะมากินนอนอยู่ที่นี่ก่อนก็ได้” ลุงชัยเสนอให้อย่างมีเมตตา อีกฝ่ายทำท่าลังเลกลัวจะต้องใช้หนี้บุญคุณเป็นครึ่งแสนเหมือนอย่างไอ้เฮง แต่ตอนนี้เขาก็เดือดร้อนหนักจริง ๆ นั่นแหละนักศึกษาหนุ่มเม้มริมฝีปากแล้วยกมือไหว้คนที่ลากเขามาฝึกเป็นนักมวยในค่ายตั้งแต่เด็กเพราะกลัวว่าจะโตไปติดยาเสียคน

“ผมไม่รู้ว่าอีกนานแค่ไหนจะตั้งตัวได้ ถ้ามาอยู่ที่นี่เดี๋ยวจะถูกไอ้สิงห์เขม่นเอาเสียเปล่า ๆ ส่วนเรื่องยืมเงินไว้ตอนเย็นเสร็จงานผมจะแวะเข้ามาคุยด้วยอีกที”

ลุงชัยพยักหน้าพร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณว่าให้รีบไปเถอะ ธันวาฝ่ารถติดในเมืองเข้าไปในหมู่บ้านจัดสรรที่เจ้าของร้านค้าออนไลน์ทำเป็นโกดังส่งสินค้า เขาเป็นพนักงานพาร์ตไทม์ที่จะเข้ามาทำงานเฉพาะวันศุกร์เพราะต้องเก็บตกออร์เดอร์ของทั้งสัปดาห์ เลิกงานอีกทีก็ห้าโมงเย็น หลังจากนายจ้างจัดการโอนค่าจ้างต่อชีวิตให้แล้วเขาก็เอามอเตอร์ไซค์ไปเติมน้ำมันให้เต็มถังแล้วขี่กลับมาหาลุงชัยที่ค่ายมวยเรื่องขอยืมเงินอีกครั้ง

ธันวาอยู่กินข้าวเย็นฟรีและช่วยเป็นคู่ซ้อมลงนวมให้นักมวยวัยรุ่นของลุงชัยจนดึกถึงได้ขอตัวกลับ เขาแวะซื้อน้ำหนึ่งแพ็ก จากนั้นก็ขี่มอเตอร์ไซค์คู่ใจกลับบ้านหลังเก่า กลิ่นอับชื้นของดินฝังศพและกลิ่นสาบฝนพุ่งเข้าปะทะใบหน้าที่สะอาดสะอ้านเพราะอาบน้ำมาจากค่ายมวยแล้ว

นักศึกษาหนุ่มแหงนหน้ามองท้องฟ้ามืดมิดที่ระบายด้วยสีแดงเหมือนพายุใหญ่กำลังจะมา ไม่ทันไรหยาดน้ำก็โปรยปรายลงมาก่อน

จะตกหนักขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นม่านหนาทึบ

“แม่ง ซวยฉิบ!” เขาสบถเพราะเสื้อผ้าหน้าผมเปียกไปหมดแล้ว

แสงจากไฟหน้ารถมอเตอร์ไซค์สู้น้ำฝนไม่ไหว เบื้องหน้าถนนมืดไปหมด ธันวารู้ว่าไม่ควรไปต่อ เขาจึงเลี้ยวเข้ามาในซอยเปลี่ยวที่ไม่มีใครอาศัยอยู่ เพราะไม่มีที่ไหนให้จอดหลบฝนได้นอกจากเขตสุสานสองข้างทาง เขาจำต้องบิดเครื่องเร่งความเร็วขึ้นอีกเพื่อจะได้ไปถึงจุดหมายไว ๆ แต่ทันใดนั้นล้อหน้าก็ตกลงไปในหลุมบนถนนที่ไม่ได้รับการซ่อมบำรุงมานานทำให้ตัวคนขี่กระเด็นตกจากมอเตอร์-ไซค์ที่ลื่นไถลไปบนพื้น

ดวงตาเรียวเบิกกว้างอย่างตระหนกคล้ายเห็นโลกทั้งใบกลับหัวกลับหางในความมืดสลัวก่อนที่ท้ายทอยจะกระแทกถนนลาดยางอย่างแรงถึงกับสติดับวูบไปชั่วขณะ เสียงฟ้าผ่าลงมาโครมใหญ่ทำให้ร่างสูงโปร่งที่แน่นิ่งอยู่กลางซอยเปลี่ยวผวาลืมตาลุกขึ้นนั่งหัวใจเต้นระรัว

ธันวารู้สึกเจ็บแปลบไปทั่วกาย เขานิ่วหน้ากลั้นใจลุกขึ้นเดินเขย่งไปยกมอเตอร์ไซค์ขึ้นก่อนจะลองกดปุ่มสตาร์ตดู โชคดีที่มันกลับมาติดจึงหันไปก้มหยิบกระเป๋าเป้และยกแพ็กน้ำวางบนเบาะด้านหลังไว้เหมือนเดิม แล้วค่อย ๆ ขี่ออกไปอย่างเชื่องช้าและระมัดระวังมากขึ้น

ครั้นประคองตัวมาจนถึงบ้านได้เขาก็พบว่าหลังคานั้นรั่วจนน้ำเจิ่งนองพื้นบ้านที่ยังไม่ได้ทำความสะอาด แต่เขาไม่มีอารมณ์จะทำอะไรแล้วจึงหากะละมังพลาสติกผุ ๆ แถวนั้นมารองไว้ ธันวาทิ้งร่างที่บอบช้ำเต็มไปด้วยรอยถลอกนั่งลงบนเสื่อน้ำมันผืนเก่า เอาผ้าขนหนูมาซับน้ำตามตัวแล้วเปลี่ยนเป็นเสื้อยืดกางเกงบอลตัวใหม่

โชคดีที่โทรศัพท์มือถือชาร์จมาเต็มแล้วเอาใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงจึงแค่เปียกแต่ไม่มีน้ำซึมเข้าไปยังใช้งานได้ดี เขานั่งกอดเข่าไถอ่านข่าวนั่นนี่ไปเรื่อยทว่าสมองกลับคิดถึงแผนในวันพรุ่งนี้ว่าต้องทำอะไรบ้างด้วยความเหนื่อยล้า

นักศึกษาหนุ่มเผลอสัปหงกไปนานเท่าไรไม่รู้ ทว่าข้างนอกฝนก็ยังคงตกลงมาอย่างหนักหน่วงราวกับฟ้ารั่ว ทันใดนั้นคล้ายหูแว่วได้ยินเสียงเคาะประตูไม้หน้าบ้านสองสามที เขาขมวดคิ้วพร้อมกับตั้งใจฟังอีกครั้ง แล้วก็ต้องแปลกใจว่ามันดังอยู่ตรงนั้นจริง ๆ

...หรือจะเป็นลุงชัย?

แต่จะมาทำไมดึกดื่นป่านนี้ หรือถ้าจะมาทำไมไม่โทร. มาก่อน ธันวาหยัดกายลุกขึ้นยืนพร้อมกับตะโกนสวนเสียงฟ้าร้องด้านนอกออกไป

“ใครน่ะ!”

ไม่มีเสียงใครตอบกลับมานอกจากความเงียบ... สุภาษิตที่ว่าความอยากรู้อยากเห็นฆ่าแมวได้คงเป็นเรื่องจริง เขารู้สึกคันยุบยิบจึงตัดสินใจเอื้อมมือไปจับลูกบิดแล้วเปิดออก สายลมแรงหอบน้ำฝนพุ่งเข้าใส่ใบหน้าเรียวจนต้องเบือนหน้าหนีพร้อมกับยกแขนขึ้นบังเอาไว้

ดวงตาเรียวเปิดขึ้น ปลายรองเท้าหนังสีดำมันปลาบสะท้อนเข้ามาในระยะรับภาพ ธันวาค่อย ๆ ลดแขนลง ไล่สายตาขึ้นไปตามกางเกงสแล็กสีเข้ม หัวเข็มขัดแบรนด์เนม เสื้อเชิ้ตเนื้อดีทับด้วยสูทแขนยาวคัตติงเนี้ยบ ไม่มีรอยเปียกน้ำแม้แต่น้อยทั้งที่เบื้องหลังพายุฝนยังเทกระหน่ำ

กระทั่งเหลือบขึ้นไปเห็นใบหน้าหล่อเหลาคมกริบของผู้มาเยือนในยามราตรีเต็มสองลูกตา โทรศัพท์มือถือพลันร่วงจากมือไป

กระทบพื้น ทันใดนั้นหน้าจอก็สว่างวาบปรากฏภาพข่าวที่พาดหัวเป็นตัวหนาว่า...

‘ร่วมอาลัย ประธานบริษัทตั้งเจริญโอสถ นายจิณณ์ ตั้ง-เจริญวานิช ประสบอุบัติเหตุรถเสียหลัก...’

หนังศีรษะของธันวาชาหนึบแทบลืมหายใจออก เท้าของเขาก้าวถอยให้พ้นระยะอันตรายตามสัญชาตญาณเมื่ออีกฝ่ายขยับเดินเข้ามาใกล้ รองเท้าหนังยี่ห้อแพงระยับเหยียบลงบนพื้นไม้ที่มีฝุ่นเกาะหนา คิ้วหนาได้รูปของร่างสูงสง่าขมวดเป็นปมเหมือนรังเกียจความสกปรกเสียเต็มประดา

ธันวาอ้าปากแข็งค้างอยู่อย่างนั้นขณะมองแขกไม่ได้รับเชิญถือวิสาสะเข้ามายืนอยู่กลางบ้านด้วยความตกตะลึง เขาค่อย ๆ ยกนิ้วสั่น ๆ ชี้พร้อมกับตะเบ็งเสียงออกมาได้แค่คำเดียวในนาทีวิกฤตินี้

“ผะ...***ผี***”

ดวงตาคมกริบตวัดจ้องคนพูดเขม็ง ก่อนริมฝีปากบางเฉียบจะขยับตอบกลับอย่างเย็นชา “เสียมารยาท”

นี่...นี่เขาถูกผีที่บุกรุกบ้านตนเองด่าเรอะ! จู่ ๆ ความโมโหก็แล่นขึ้นมาคู่ขนานกับความกลัว นักศึกษาหนุ่มล่าถอยไปหลบหลังโต๊ะขาพับที่วางโกศใส่กระดูกและรูปตายอดเพื่อเป็นเกราะกำบังก่อนจะตะโกนข่มกลับไป

“มึง... แก... คุณนั่นแหละไร้มารยาท!” เขาเลือกคำเรียกแทบไม่ถูก แต่อย่างน้อยอีกฝ่ายก็เคยเป็นประธานบริษัทที่เขารับเฝ้ายามให้อยู่จึงยอมไว้หน้าสักหน่อย “เป็นผีประสาอะไร คนยังไม่ทันเซิญก็เข้ามาในบ้านเฉย ไม่ทำผิดธรรมเนียมไปหน่อยหรือไง”

ตามคำโบราณบอกว่า ถ้ามีใครเรียกอยู่หน้าบ้านยามค่ำคืน

ถ้าไม่แน่ใจอย่าตอบรับ ไม่เช่นนั้นจะเป็นการเชิญผีเข้าบ้าน แต่ผีท่านประธานตนนี้กลับหน้าด้านเชิญตัวเองเข้ามาโดยที่เจ้าของบ้านยังไม่ตอบรับด้วยซ้ำ!

คุณผีมือใหม่นิ่งไปครู่หนึ่ง ทำท่าครุ่นคิดตาม แต่แล้วก็ถอนใจทั้งที่ไม่มีลมออกมา เขาค่อย ๆ ยกฝ่ามือขึ้นท่ามกลางแสงฟ้าแลบแปลบปลาบที่ส่องลอดเข้ามาทางหน้าต่าง ทันใดนั้นแสงสีแดงฉานก็ปรากฏเป็นเส้นด้ายเรืองรองจากนิ้วก้อยลากยาวเชื่อมโยงไปยังปลายอีกด้านที่อยู่ไม่ห่างไปนัก

ธันวามองด้ายแดงที่ผูกรัดกับนิ้วก้อยข้างซ้ายของตนแน่น ตาเบิกกว้างแทบถลนออกมา เขาลุกพรวดพราดขึ้นเต็มความสูง พยายามดึงทึ้งมันออกด้วยความลนลานตื่นตระหนกแต่กลับจับต้องไม่ได้

“เซี่ยอะไรวะเนี่ย แม่ง...!”

“นายกับฉันทำสัญญา... ไม่สิ ทำการผูกวาสนากันไว้แล้ว เสียใจด้วยที่ฉันก็ไม่รู้วิธีแก้”

“ผูกวาสนาบ้าบอนี่คืออะไร ฟังอย่างกับหนังจีนน้ำเน่า? แล้วผมไปทำแบบนั้นกับคุณตั้งแต่เมื่อไรมิทราบ!” นักศึกษาหนุ่มลืมความกลัวไปหมดแล้ว ตอนนี้กำลังหัวเสียหนักโวยวายลั่นแข่งกับเสียงฝนตกข้างนอกดังขรมไปหมด

ผีท่านประธานเม้มริมฝีปากแน่นคล้ายอึดอัดลำบากใจที่จะพูดเช่นกัน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังแค่นเสียงลอดไรฟันออกมา

“มันคือการ...ผูกดวงแต่งงาน ฉันเองก็เพิ่งรู้ว่าตายไปแล้วยังต้องถูกคลุมถุงชนอีก” เขาเปลี่ยนไปชี้ที่กลางหน้าผากของเจ้าหนุ่มที่น่าจะอายุห่างจากตนเป็นรอบบ้างแล้วโยนคำถามกลับไป “ถ้านายไม่ได้เป็นคนยอมรับเงื่อนไขนี้เองแล้วใครจะทำให้ ‘อั่งเสาะ’ ด้ายแดง

แห่งโชคชะตานี้ปรากฏขึ้นได้เล่า”

ยอมรับเอง? ยอม***แต่งงานกับผี***เนี่ยนะ!

“คุณ...คุณจิณณ์ ที่จริงคุณยังไม่ตายใช่ไหม แบบแกล้งหลอกเพื่อจับคนร้ายหนอนบ่อนไส้อะไรแบบนี้” ธันวาหัวเราะเสียงแห้ง ตกใจจนสติแตกไปแล้ว เขาวิ่งถลาออกไปชะโงกหน้าดูนอกหน้าต่างที่มีแต่ม่านฝนโปรยปรายพร้อมกับมองหาทีมงานที่ซ่อนตัวอยู่ “หรือกำลังถ่ายรายการอะไร เลิกแกล้งผมได้แล้ว ออกมาให้หมดเถอะ”

ร่างสูงสง่าในชุดสูทมองคนที่วิ่งพล่านเป็นหนูติดจั่นในบ้านฝุ่นเขรอะอย่างเวทนา เขายกมือกระตุกด้ายแดงที่ผูกนิ้วก้อยไว้ด้วยกัน ทำให้อีกฝ่ายหยุดชะงักก่อนจะเอ่ยตัดความหวัง

“นายดูละครเยอะไปแล้ว ฉันเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์จริง ๆ ป่านนี้ร่างคงถูกฝังไปแล้ว”

“ไม่จริงหรอก ดูสิ ร่างกายคุณยังอยู่ครบ ไม่หายไปสักท่อน ยังยืนพูดกับผมได้ปกติอยู่เลย บ้านผมมีทั้งป่าช้าสุสานจีนขนาบอยู่สองด้าน ตั้งแต่เล็กจนโตผมยังไม่เคยเจอผีสักตน คุณหยุดล้อเล่นได้แล้วน่า” นักศึกษาหนุ่มที่เถียงฉอด ๆ เผลอหันไปมองแขกที่ไม่ได้รับเชิญเต็มตาอีกครั้ง... ใบหน้าคมคายดูซีดขาวจนเหมือนเรืองแสงได้ เสื้อผ้าเส้นผมไร้ร่องรอยเปียกจากน้ำฝน ขี้ฝุ่นหนาในบ้านไม่เกาะ รองเท้าหนังมันปลาบคู่นั้นสักนิด และที่สำคัญ ชายคนนี้ไม่มีเงา!

สติเหมือนจะวูบไป จิตใจที่แข็งแกร่งดั่งหินผาถูกกร่อนเป็นโพรง อดีตนักมวยไทยถึงกับเข่าอ่อนก้าวถอยไปสะดุดเข้ากับกะละมังรองน้ำจนล้มหงายหลังอีกครั้ง ท้ายทอยเขากระแทกพื้นลงที่เดิมที่ยังเจ็บไม่หาย ทำให้ปวดสะท้านไปทั้งร่าง

ธันวาหลับตาแน่นนิ่วหน้าด้วยความร้าวราน กระทั่งปรือตาเปิดขึ้นมาเห็นภาพเงาเลือนรางที่ค่อย ๆ ชัดเจนเป็นศีรษะของคน

กลุ่มหนึ่งที่รุมซะโงกหน้าเข้ามามองตนที่ล้มหัวฟาดอยู่บนพื้นไม้ เขาจ้องมองนิ่งงันไปยัง... หญิงซราสวมเสื้อผ้าไหมคอจีน คุณลุงสวมสูทร่างท้วมหน้าตาใจดี คุณน้าคนสวยผมยาวประบ่า และชายหนุ่มท่าทางเกเรสวมเสื้อซอปสีแดง ซึ่งทั้งหมดนั้นไม่มีท่อนล่าง

เจ๋งมากไอ้ธัน... มึงได้เจอผีเป็นฝูงครั้งแรกในตอนอายุยี่สิบสามปีแล้ว ดวงตาเรียวเหลือกกลอกขึ้นด้านบนจนเหลือแต่ตาขาว ขาที่ยาวเหยียดชักกระตุกเล็กน้อย น้ำลายเกือบฟูมปาก ดีนะที่น็อกหมดสติไปเสียก่อน